

2026. január 26. hétfő

Mert te voltál segítségem, szárnyad árnyékában ujjongok. (Zsoltár 63,8)

Mk 12,1-12: Példázatokban kezdett beszélni hozzájuk. – Egy ember szőlőt ültetett. Körülkerítette, borsajtót ásott, őrtornyot épített, majd bérbe adta munkásoknak, és idegenbe távozott. Amikor eljött az ideje, elküldött a munkásokhoz egy szolgát, hogy megkapja a részét a szőlő terméséből. De azok megfogták a szolgát, megverték, és üres kézzel küldték el. Ismét elküldött hozzájuk egy másik szolgát. Ezt agyonverték és meggyalázták. Egy másikat küldött. Ezt megölték. Azután sok más szolgát is, akik közül némelyeket megverték, másokat megöltek. Egyvalakije volt még, a szeretett fia. Utoljára őt küldte el hozzájuk, mert azt gondolta: „A fiamat majd tiszteletben tartják.” Azok a munkások azonban ezt mondták maguk között: „Ez az örökös. Rajta, öljük meg, és miénk lesz az örökség!” Megragadták, megölték, és kidobták a szőlőn kívülre. Mit tesz majd a szőlő ura? Eljön, és elpusztítja a munkásokat, és másoknak adja a szőlőt. Nem olvastátok ezt az Írást? A kő, melyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő. Az Úrtól lett ez, és csodálatos a szemünkben. Szívesen elfogták volna, de féltek a sokaságtól. Rájöttek ugyanis, hogy róluk mondta a példázatot. Otthagyták, és elmentek.

Igehirdetés: Könnyű lenne most megállni Jézus szavainak első címzettjeinél. A mostani példabeszéd a pénteki vita folytatása, ahol a papok, az írástudók és a vének kötözködnek Jézussal. Jézus erre válaszol és ők megértik, hogy az ő felelősségükről beszél és nem szívesen szembesülnek azzal, hogy ők a gyilkos szőlőművesek.

De mit mond ez a példázat nekünk most? Bennem a következő témák indultak el a szöveggel foglalkozva: Élni a lehetőséggel – visszaélni a bizalommal, illetve bízni abban, akiben már senki más nem bíz. A mostani példabeszéd két fontos igazságot tanít. Először is azt, hogy Isten bíz bennünk, néha a mi szemünkben teljesen irreális módon. Miután a követeit elutasítják és megölik még a fiát is elküldi. Isten nem spórol, ha rólunk van szó, hanem elmegy a falig és még tovább is. Ez az első és nagyon fontos üzenet. A második sem kevésbé lényeges. Arról szól, hogy egyszer vége a lehetőségeinknek. A földi élet nem végtelen, az utolsó órában már nem adatik még egy újabb óra, ahogy a latin közmondás is tanítja. Mindannyian megtapasztaltuk ezt kisebb dolgokban, egy vizsga vagy egy dolgozat előtt és talán nagyobbakban is, amikor egy lehetőség elmúlt és mi nem éltünk vele. Isten majd megbocsát, az a dolga, mondta egyszer egy magát igen nagyra tartó művész. Isten tényleg megbocsát, de hogy addig, amíg mi erre hivatkozva megyünk a saját fejünk után, addig rengeteg pusztítást végzünk, rengeteg lehetőséget kihagyunk és ezek már nem térnek vissza.

Isten minket is hív ebbe a szőlőbe dolgozni. Nem a miénk ez a szőlő, ahogy az életünk sem a miénk. Látszólag önállóak vagyunk, döntéseket hozhatunk, mi uraljuk ezt a szőlőt, de jönnek pillanatok, amikor számot kell adnunk. És nem is csupán a végső számadásról van szó, bár arra is jó lenne olyan nyugalomban odaérni mint annak a néninek sikerült, akit ma fogunk Szadán temetni, és akit volt alkalmam közelről ismerni az életének utolsó húsz évében, és ott lehettem az életének a végénél is. Neki volt mit átadni a szőlő Urának. De ez neki is csak úgy sikerült, hogy az élete folyamán végig élni próbált Isten ajándékával, bizalmával. Az élete ajándék volt mások számára, és nem azért, mert tökéletes lett volna. Sok aggodalom kínozta, néha nehezen lendült túl rajtuk, különösen, miután elvesztette a férjét, aki humorával gyakran átsegítette az aggodalmaskodáson. De ajándékként élte az életet, ezért tudta elfogadni a nehézségeket és az örömeiket is és tudott ajándék lenni mindazoknak akik ismerték őt.

Minden, amit Istentől kapunk, az ajándék. Minden ilyen ajándékot át kell vennünk és valahogy felhasználnunk arra, hogy a szeretet növekedjen bennünk és köztünk. Ha így teszünk, akkor a mennyország épül körülöttünk, akkor jól használjuk a szőlőskertet. Ha félelemből, nagyravágyásból, irigységből bezárkózunk és nem adjuk át a termést, akkor sajnos a saját kis poklunkat építjük, ami kihat a körülöttünk levőkre is. Ahogy Basa Viktor írja (ő a múlt heti rejtvény megfejtése is.): Útjelzés c. versében:

vannak
örömök, melyek
nem hagynak nyomot
utánuk némaság,
csüggedés –
kevesebb, mint a semmi

porba hulló akarat

és vannak mások
melyek puhasággal bélelik
a létet

melyeket még el sem érsz
már hívnak is tovább

mert minden morzsájukon
az örök végtelen
ornamentikája

a képzelet feléjük görbül
meghajol s imádja
az ismeretlen
Mester kéznyomát

bennük

megtaláltad az első
útjelzést –
erre menj tovább